

Йордан Радичков
Драги ми господине

Драги ми господине беше много интересен врабец. Той седеше по цял ден на дървото и само чака нещо да се зададе, за да почне да му прави забележки. Това нещо няма значение какво е: каруца, човек, куче, жена, кола онопи – той на всичко вика „Драги ми господине“. Как може, ако върви жена, да и викаш отгоре: Драги ми господине! Драги ми господине обаче пет пари не дава за това, а седи горе и вика на жената: Драги ми господине, не можеш ли малко по-високо да стъпваш, да не вдигаш толкова прахоляк подире си. Къде са те учили да си тътреш краката, драги ми господине! И т.н. . . .

Смрадовранката пристига при него с всичките си хиляда и триста фльонги и със своето френско списание от 1903 година, а той, още преди да е казал добър ден, веднага я застъпва: Драги ми господине, докога ще разнасяш тия твои фльонги?, а смрадовранката си оправя фльонгите и му отвърща: Не е твоя работа това, Драги ми господине! Ти, вместо да се заяждаш с мене, по-добре вземи да оправяш гнездото си, не го ли виждаш, че се е изкривило като турска керемида! Врабецът гледа напушено, чопли слънчогледово семе и плюе люспите върху фльонгите на гостенката. Можеше да бъдеш и малко по-възпитан, Драги ми господине – каза му птицата, а той и отвърща от своя страна: Драги ми господине, тоя, дето ще седне да ми дава акъл, още не се е родил!

И подир тия думи Драги ми господине подскочи, та се обърна кръгом, за да за-почне да се кара на една вихрушка, щото въртеше на пумпал слама и прахоляк, извиси пумпала и хвърли прахоляка върху врабеца. Бравое, бе драги ми господине, тъкмо върху палтото ли намери да си из-търсиш боклука! Вихрушката, где ти, от-несе своя пумпал по шосето, без да му обър-не каквото и да било внимание.

Драги ми господине беше до такава стелен бѣбрица, че дори когато отиваше на лов за насекоми, тичаше по петите им и се караше с тях непрекъснато. Веднѣж той гони една мушица, нищо и никаква мушица, но нали и тя носи душица, бяга, та си къса жилите. Подире ѝ тича мрачен Драги ми господине и и вика непрекъснато: А, защо завиваш сега наляво, когато можеш да бягаш направо, ами ме караш и мене да взимам тия остри завой! Ами че така ли се взима завой, бе драги ми господине, за малко щях да се обърна на тоя завой. . . Хей, хей, къде там нанাগоре, драги ми господине, на насекомото не се разрешава да се издига нагоре. Глей го сега, назад пък се връща, без даже знак да ти подаде, че ще се връща внезапно. Ако всичко започне да хвърчи така, драги ми господине, за един ден това, дето е хвърковато, ще се изтреби и ще настѣпи всеобщата катастрофа.

Докато Драги ми господине разправя всичките тия работа на насекомото, насекомото през това време хич и не го слуша, ами си плюе на петите и драска тъй бързо, че вятърът свири в ушите му. И като си гледа хвърченето, насекомото постепенно набира преднина и се отдалечава все повече и повече от преследвача си.

Една бърза лястовица пуска своята черна светкавица подир насекомото и в следния миг там не се вижда нито светкавицата на лястовицата, нито насекомото. Ало, ало, ей, драги ми господине, къде дават така, аз да гоня, а ти да обираш насекомото! Я ела тук да ми върнеш насекомото!

Такъв случай обаче още не е имало, щото насекомото е ничие. Почто то е на она, дето ще го хване, иначе някой лаком човек би турил ръка на всичко, дето хвърчи под небето, и не би оставил дори половин насекомо за другите.

Докъде стига със своето нахалство Драги ми господине, ще разберете още по-добре, ако ви кажа, че по времето на едни маневри около нас се събра много войска. Войската струпа оръдия, танкове, напълни цялата околност с картечници, самолети пищят по небето, а така също и хеликоптери. Драги ми господине щом видя, че войската се приготви да почне маневрите, се запъти към нея. През туй време войската взе да гърми и где що имаше хвър-като и ногато се пръсна, като че пргъна вдън-земя. Само Драги ми господине върви наперен и почва да прави бележки на войската и да и се кара: Ей, драги ми господине, къде така през просото – викаше врабецът на войската, сякаш войската бе влязла в неговото просо и щеше да му опоска нивата. Точно тука ли намери да гърмиш, драги ми господине! Ами че ако всеки седне да гърми, докъде ще стигнеме тогава!... Войската обаче продължава да гърми и един снаряд, като се стрелна, та за малко не отнесе врабеца. Драги ми господине се връцна и почна да отупва палтото си, щото снарядът го бе поопърлил. Той си отупваше палтото и викаше подир снаряда: Ало, ей ти там, не можеш ли по-внимателно? Кой даскал те е учил тебе, та се блъскаш в минувачите. Сляп ли си, та не виждаш, че аз вървя тука, а? Къде дават така, драги ми господине!

Снарядът обаче дори не погледна Драги ми господине, а продължи напред по пътя си. Смардовранката пици до небето, щото е на средата на пътя, от една страна, се мъчи да придържа всичките си фльонги, от друга страна, гледа да не изгуби своето френоко списание от 1903 година, па накрая изпадна в паника, та ни списание, ни фльонги вече гледаше. Снарядът премина стремглаво край нея и удари френското списание

от 1903 година, та го направи на пух и прах.

Щом видя това, Драги ми господине си подви опашката и търти да бяга. Кога стигна до нас, ние му викаме: Драги ми господине, ти май се изплаши от войската? Кой, аз ли! Не се е родил още тоя, дето ще ме изплаши мене, драги ми господине. Не се е родил още!

Чир го подкача: Тъй както те гледам, Драги ми господине, ти само дето целия свят не си закачил с твоите забележки. Ще го закача и забележка също ще му направя. Никак не ми мига окото!... Той се завъртява да огледа целия свят и започва да му вика отгоре: Ало, драги ми господине, къде си се втурнал така през просото? Но целият свят дори и не поглежда врабеца, ами си гледа своята работа и върви право през просото.

И без такива не може драги ми господине!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врачетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11496>]